

Слушай, прѣдвари рѣчь Райко, усѣ-
тихся едно нѣщо. Ный кога станемъ по-
добрѣ, като възимама парицы, тогасъ ще
платимъ тѣзи кокошкѣ на ступана ѝ, и
тѣй ще загладимъ тѣзика нашѣ погрѣшкѣ.

Ако го за добрѣ намѣрвашь, рече
Ангелина, то не мя е грижа, да земемы
кокошкѣтѣ. Иди отвържи ѝх; токо ся па-
зи да тя не съгледа нѣкой. Оли-ле! азъ
съмъ комай примрѣла кое отъ страхъ, ко-
е отъ срамъ!

Ангелина не бѣше още издумала, а
Райко търти за кокошкѣтѣ; тя, погнахъта,
пръпнахъ; но Райко ѝх докопа, скѣса врьв-
тѣ и за да не кряка, възви ѝ шѣхътѣ и
завтече ся къмъ сестрѣ си. Е, сега ко-
кошката ся усвои, омотахъ ѝх въ кѣрия
и ѝх скрыхъ подъ скуть; останѣ само
да ся побѣгне. Но щомъ ся приготвихъ
тѣ да бѣгать, ето ти излѣзе задъ огра-
дѣтѣ единъ человекъ прѣдъ тѣхъ. Райко
политѣ да побѣгне, но Ангелина го дър-
жеше яко за рѣкѣ, безъ да знае въ
страхътѣ си какво прави. И тѣй, като ся
дърпахъ, за злѣ честь, Райко истърва